

fiskeriet og i de Enerettigheder og Privilegier paa Fiskeridrift af en vis Art eller i Almindelighed, der paa forskjellige Steder og forskjellig Maade er indrømmet Private eller forbeholdt Staten som privat Eiendom. I Libernes Løb ere ogsaa, paa anden Maade end ved Overdragelse eller Bevilling af Staten, Særrettigheder opstaaede, saaledes ved lokale Sædvaner, og disse Særrettigheder, der nu fremtræde med en rent privatlig Karakter, maa selvfølgelig respekteres.

I Overensstemmelse hermed er Paragrafen affattet, idet vi endnu tilføje med Hensyn til Slutningsbemærkningen om særlig Ret til Fiskeri, der senere maatte erhverves, at vi herved sigte dels til den Ret, der kan erhverves ved Kjøb af Mølegaardsstader for Kystejerne (Forslagets § 12), dels til Rettigheder, der ved Bevilling erhverves til Østersanlæg (§ 13) eller Bundgarnsstader (§§ 16 og 47).

§ 5. Efter at de foregaaende Paragrafer have fastsat Lovens Omraade og Hovedreglen for Retten til Fiskeri i Havet, gaar § 5 ud paa at give en almindelig Regel for Ordenen under Fiskeriets Drift eller for Sammenstød mellem flere Fiskeres Redstaber; § 6 indeholder derefter Bestemmelser om Forholdet mellem Fiskeriet og Sejladsen eller Sammenstød mellem Fiskere og de Søfarende, hvorpaa §§ 7—11 give almindelige Regler for Maaden, hvorpaa Fiskeriet i Havet maa udøves, og endelig §§ 12 og 13 indeholde nogle Undtagelser fra Hovedreglen om Retten til Fiskeri.

Hvad Ordenen under Fiskeriet angaar, da er det indlysende, at det vil tilintetgjøre enhver Fiskeridrift, naar der ikke af de flere Fiskere, som udøve deres Virksomhed paa den samme Plads, iagttages en vis Orden, saaledes at den Ene ikke ved at anbringe sine Fiskeredstaber umiddelbart ved den Andens dels forhindrer Fiske fra at gaa til disse, dels udsætter den Andens Redstaber for at hildes i hans og derved bestaadige. Det er nu vel altid i enhver Fiskers egen Interessse at undgaa det sidste, ligesom det ogsaa i Almindelighed tør antages, at enhver Fisker vil sørge for at udsætte sine Redstaber i en passende Afstand fra Andens, da ellers ingen god Fangst ordentligvis kan paaregnes. Men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at det, foruden at det altid kan omtvistes, hvad der er en passende Afstand, og at det paa Søen, helst i Mørke og Laage, kan være vanskeligt at iagttage den, er muligt, at Fiskerne ikke overholde den anførte Regel, dels ligefrem for at skade anden Mand's Fiskeri, dels for at komme ham i Forkjøbet med at tage den tilgaaende Fisk, ligesom det ogsaa kan ske af Uegyndighed eller Mangel paa Paapasenhed o. s. v., at den Ene anbringer sine Redstaber paa en for Andens Fiskeri skadelig Maade. Udvalgets Formand havde af Hensyn hertil foreslaaet, at der i den eventuelle Lov skulde optages en Bestemmelse saalydende: „Intet Garnkast, hvad enten det er for Drift eller til Bunds, maa finde Sted et alle rede udført nærmere end 60 Favne. Ethvert Sæt eller Kast skal være kjendeliggjort ved Østier, een for hver Ende. Den, som overtræder denne Bestemmelse, maa tage Skade for Hængseld, dersom han ved sin ulovlige Fremgangsmaade lider Tab paa Redstaber eller paa anden Maade“, hvilken Bestemmelse dog kun skulde gjælde for Kystfiskeriet, idet navnlig Afstandsbestemmelser ikke kunde anses anvendelig paa Fjordene og lignende Smaaavande, men de fornødne Bestemmelser for deres Vedkommende maatte optages i de lokale Regulativer. Formanden maatte faa meget mere anse en Fastsettelse af deslige Afstandsregler for nødvendig, som hans Erfaring i det praktiske Liv havde lært ham, at der virkelig paa sine Steder var Trang dertil, for at derved kunde forebygges Uenigheder mellem Fiskerne paa Grund af Sammenstød mellem deres Redstaber, og han anførte, at det i sin Tid, da han brugte Silbefiskeri med Drivegarn i Storebælt, var fastslaaet Vedtægt mellem Fiskerne, at Ingen maatte udgive sine Garn, en anden Baad nærmere, end en Skallengde eller 120 Favne. Det blev imidlertid af Udvalgets Medlemmer Holst og Billumisen herimod anført, at, medens det vel er en Selvfølge, at en vis Afstand altid bør iagttages af Fiskerne ved Udsættelsen af deres Redstaber, er det en Umulighed at foreskrive en bestemt almindelig Regel herfor. Afstanden maa afpasses efter ethvert Steds Lejlighed og den i Diebliffet tilstedeværende Fiskemængde. Det sker ofte baade ved Skagen og Drefund (og utvivlsomt ogsaa anden Steds), at der stimer en saadan Fiskemængde sammen, at Garnene kunne udsættes langt nærmere hverandre end i en Afstand af 60 Favne; de kunne sættes næsten Kloss op ad hinanden, og dog alle faa rigelig Fangst. Dersom det i saadant Tilfælde skulde fordres, at Garnene sættes 60 Favne fra hverandre, vilde en stor Del af den Fangst, der kunde gøres, gaa tabt. Det maa derfor overlades til Fiskerne selv at passe Afstanden mellem deres Redstaber, idet man maa stole paa, at de alle ville indse, at det er i deres egen Interessse, at de ikke lægge sig hinanden for nær, da det lettelig vil drage til Følge, at de ingen Fangst gjøre. Paa den anden Side er det dog en Selvfølge, at den, der for at skade en Anden sætter sit Redstaber for nær ved en Andens alt udsatte Redstaber, maa efter almindelige Skadeserstatningsregler give ham Erstatning for den derved opstaaede Skade. Denne Anskuelse blev tiltraadt af Udvalgets Flertal, hvorefter man enstemmig enedes om, som en almindelig Bestemmelse for alt Havfiskeri, at fastslaa den Regel, at den, der først lovlig har indtaget en Fiskeplads (hvad der maa antages stet, saasnart han har paabegyndt